

t Was weer ollerwets mit aigen laidjes op t Knoal

Winsch
Cauwa
Wat 14. 12. 87

Gebeurtenis: 'Aigen toal op t Knoal', een avond zang, muziek en voordracht voor en door Groningers. Medewerkenden: Tity Veen, Chris Ridenberg, Peter Schaap, Kees Visscher, de Tuutfloitors, Addy Scheele, Bas Konigers, Jur Eckhardt, Kees Alkema, Meile Wachtmeester. Tijd en plaats: 11 december 1987, theater Geert Teis (Stadskanaal). Bijzonderheid: opnamen Radio Noord voor latere uitzending.

„We willen een vlot programma, zonder hiaten, zodat het een wervelende show wordt”. Zo stond het in het draaiboek. In de praktijk klopte dat redelijk, omdat de meeste uitvoerenden zich hielden aan hun voorgeschreven korte maar krachtige programma-blok. Inhoudelijk kon er ook niet veel mis gaan, omdat de zaal juist voor het herkenbare repertoire was volgestroomd. „n Mooie oavond,” aldus een reactie. „t Was ollerwets,” zei een andere luisteraar. 't Was weer het oude liedje, dat 't m deed.

De welwillende ontvangst bij t aigen volk op t Knoal heeft vooral Tity Veen uit Slochteren deugd gedaan. Zij zong voor het eerst Groninger repertoire voor een zo groot publiek. Het duwtje in de rug het toneel op kreeg zij van Chris Ridenberg. Hij 'ontdekte' haar in het achtergrond-koortje bij een plaat van Ab Drijver. Aan de hand

van Ridenberg waagde deze Friese Groningse zich aan een duet in enkele van diens liedjes en aan twee solo-nummers. Daarbij mikte zij wel erg op 'zeker' met 'Knoalster Lorelei' en 'Ernst mien jong, doe most sloapen goan'. Lief, helder en krachtig vertolkt. Al kan haar voordracht nog aan mimische uitstraling winnen. Maar liever had ik nu al een extra bewijs van haar persoonlijkheid gehoord, als ze de Groningse vertaling van een lied van John Denver had gezongen, zoals eerst het plan was.

Het was trouwens toch opvallend, hoe weinig werkelijk nieuwe nummers er te horen vielen. „Wij zijn daar ook erg voorzichtig mee,” aldus Geert Kuiper van de Tuutfloitors. „We proberen ze eerst uit voor een klein publiek en als ons dat niet geschikt lijkt, doen we dat niet eens.”

Kees Visscher kon weer vier van zijn 'vertelstertjes' bij-

schrijven in zijn registratie van waar hij dit en waar hij dat verhaal heeft verteld. Om herhaling voor hetzelfde publiek op korte termijn te voorkomen. Hoewel in die herhaling soms juist ook een deel van zijn succes ligt besloten.

De muzikanten hadden echt in de oude cassette getast door met liedjes als 'Sniederke, knip mit scheer' en 'De olle spelman' voor de dag te komen. Het 'Ain boer wol noar zien noaber tou' vormde zelfs het finale-thema. Ik heb geen bezwaar tegen een medley oet de olle deuze voor de afwisseling, integendeel zelfs, maar genoemde 'olle strosnieders' sec gespeeld en gezongen zonder moderne parafraze of actuele teksttoevoeging vormen alles-behalve het bewijs, dat Groningen leeft. In het verleden misschien wel.

Johan Poppen